

STATEMENT FOR THE WRITER ELLI PEONIDOU

Η Ελλη Παιονίδου είναι διακεκριμένη ποιήτρια και συγγραφέας, τόσο για ενήλικες όσο και για παιδιά. Έχει εκδώσει πάνω από 30 βιβλία, και έχει πολλές φορές τιμηθεί με το Κρατικό Βραβείο, το Βραβείο του Συνδέσμου Παιδικού Βιβλίου και με άλλες διακρίσεις. Τα βιβλία της κυκλοφορούν σε επενειλημμένες εκδόσεις εδώ και σαράντα χρόνια στην Ελλάδα και στην Κύπρο. Βιβλία της επίσης κυκλοφορούν σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες. (Ιδε βιβλιογραφία)

Στα βιβλία της για παιδιά που απευθύνονται σε όλες τις ηλικίες, από την προσχολική μέχρι την εφηβική, η συγγραφέας, αξιοποιώντας την γλαφυρότητα της γλώσσας της και την οργιώδη φαντασία της παρασύρει τους νεαρούς αναγνώστες στο μαγικό κόσμο της ανάγνωσης. Το βιβλίο της «Τα Δέκα Ορφανά Παραμύθια» είχε αναρτηθεί στον τιμητικό κατάλογο του IBBY το 2002.

Τα θέματα της ποικίλουν. Στις ιστορίες της για πολύ μικρά παιδιά κυριαρχεί το χιούμορ και η φαντασία, και τα κείμενα της συχνά διανθίζονται με έμμετρα στιχάκια. Δύο από τα βιβλία της της σειράς «Παιδικές Ιστορίες» χρησιμοποιούνται στο Πανεπιστήμιο σαν δείγμα υλικού για τους μελλοντικούς δασκάλους και νηπιαγωγούς. Το ένα με τον τίτλο Γυάλινες, Εύλινες, Χάρτινες και άλλες Ιστορίες, μετατρέπει σε αληθινούς χαρακτήρες τα αντικείμενα της καθημερινής ζωής του παιδιού, σατιρίζοντας με πολύ χιούμορ τους κακούς και επιβραβεύοντας τους καλούς. Το φαντασμένο σαπουνι κάποια στιγμή μετατρέπεται σε σαπουνόφουσκα, ενώ το μοναχικό κίτρινο γάντι κάνει παρέα με την επίσης μοναχική γαλάζια κάλτσα.

Στα παραμύθια της για παιδιά σχολικής ηλικίας επιστρατεύει τη φαντασία της αλλά και τα αποθέματα της απύθμενης ελληνικής μυθολογίας για να παρασύρει τα παιδιά σε χώρους που τα χαλαρώνουν και τα απελευθερώνουν από την ένταση των μαθημάτων και την επίδραση του κομπιούτερ.

Στα εφηβικά της μυθιστορήματα καταπιάνεται με προβλήματα της ζωής και κυρίως της νεολαίας. Το βιβλίο της «Οι Σειρήνες του Μανχάτταν» που κυκλοφόρησε το 1995 και συνεχίζει να πουλά, αγγίζει το πρόβλημα της μετανάστευσης, πολύ πριν πάρει τις διαστάσεις που έχει σήμερα, αλλά και τα προβλήματα των ναρκωτικών, της ανεργίας, του ρατσισμού, του αποπροσανατολισμού των νέων, χωρίς όμως να παύει να έχει όλα τα χαρακτηριστικά ενός γοητευτικού μυθιστορήματος, με ωραίους έρωτες, περιπέτειες και ευγενικές φιλοδοξίες.

Στο βιβλίο «Τα δύο αδέρφια και το μαύρο ποτάμι» προσπαθεί να δώσει στα παιδιά να καταλάβουν με τη γλώσσα του παραμυθιού τις βαθειές πληγές που περασε το νησί της, το μοίρασμα του στα δυο και τη δυστυχία που φέρνει ο πόλεμος. Στο παραμύθι «Οι Άθλοι του Καφεδάκη σε Εφτα φλυντζάνια», το δράμα της πόλης-φάντασμα Αμμοχώστου, είναι στο υπόβαθρο της διασκεδαστικής περιπέτειας του Καφεδάκη, που την διαβάζει μια μοναχική γιαγιά μέσα στα κατακάθια του ελληνικού πρωινού καφέ της.

Το κυρίαρχο όμως στοιχείο σε όλα σχεδόν τα κείμενα της Παιονίδου είναι η αγωνία για την καταστροφή του περιβάλλοντος, που περνάει άλλοτε σαν κύριο μήνυμα, και άλλοτε, σαν παιγνίδι, διακριτικά και έμμεσα.

Στο βιβλίο της «Ο Πράσινος Πύργος» τα παιδιά μιας πόλης κάνουν ολοκληρωτή εκστρατεία για να σώσουν τον κήπο και το παραδοσιακό σπίτι ενός γέρου που θέλει να το αφήσει κληρονομιά στα παιδιά.

Στο βιβλίο «Τα Δέκα Ορφανά Παραμύθια» τα Παραμυθια ψάχνουν να βρουν το ευτυχισμένο τέλος τους (Happy Ending) στην Τσιμεντένια Πολιτεία τη γεμάτη καυσαέριο, στον Γαλανό Γυαλό που είναι όλο σκουπίδια, στο Άσπρο Παγοβουνο για να σώσει τη Λευκή Αρκούδα, στον Γκρίζο Βάλτο που καταπίνει τους ανθρώπους, στην Κόκκινη Ερημο που πεθαίνει από δίψα, κλπ.

Στο βιβλίο «Επίσκεψη στον Πλανήτη Ολαγίνονται» δυο παιδιά κι ένας γερός Επιστήμονας επισκέπτονται τον Πλανήτη όπου όλα επιτρέπονται, εκτός από την φράση «Δεν Μπορώ». Εκεί τα παιδιά έχουν την δυνατότητα να φάνε όσο παγωτό τραβά η ψυχή τους, να πετάξουν στον ουρανό κρατώντας τη φίλη τους από την πλεξίδα, και να μαζέψουν όσα διαμάντια χωράνε στις τσέπες τους. Εκεί όμως τα Δέντρα είναι δικαστές και δικάζουν τους ανθρώπους που τα δολοφονούν στη Γή.